

26/01/2025

Η Κυριακή του Ζακχαίου στην Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στον Ιερό Ναό Γενεσίου του Τιμίου Προδρόμου στο Δοκίμι Αιτωλοακαρνανίας χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία την Κυριακή του Ζακχαίου, 25 Ιανουαρίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Κατά το κήρυγμά του ανέλυσε την αποστολική περικοπή της ημέρας, λέγοντας τα εξής:

«Τρεις από τις δεκατέσσερις επιστολές του αποστόλου Παύλου ονομάζονται «ποιμαντικές επιστολές». Πρόκειται για δύο επιστολές προς τον Τιμόθεο, Επίσκοπο Εφέσου και μία προς τον Τίτο, Επίσκοπο Κρήτης. Ονομάζονται «ποιμαντικές», διότι, σε αυτές, ο απόστολος γράφει σχετικά με την σημασία της διακονίας των ποιμένων της Εκκλησίας, παραθέτοντας παράλληλα πνευματικές και πρακτικές συμβουλές.

Σήμερα, η αποστολική περικοπή προέρχεται από την ποιμαντική πρώτη επιστολή του αποστόλου Παύλου προς τον άγιο Τιμόθεο. Σε πρώτη σκέψη, λοιπόν, θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει πως ο σημερινός αποστολικός λόγος απευθύνεται αποκλειστικά προς έναν κληρικό. Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα. Οι ποιμαντικές επιστολές, όπως η σημερινή, απευθύνεται προς όλους, διότι ο κάθε Χριστιανός είναι βέβαιον πως, είτε με τον λόγο του είτε με την ζωή του, ουσιαστικά, κηρύττει και διδάσκει τους ανθρώπους του περιβάλλοντός του, ιδιαίτερα μάλιστα τους νεότερους.

«Δε θα έπρεπε, κάθε πιστός, να γίνεται ιδρυτής και μιας Εκκλησίας;», αναρωτιέται ο Ιερός Χρυσόστομος. Και συνεχίζει: «Δε θα έπρεπε να νοιάζεται για το πώς θα γίνουν όλοι ανεξάιρετα Χριστιανοί; Δεν είσαι σε θέση να κάνεις θαύματα και μ' αυτά να πείσεις; Χρησιμοποίησε τις δυνατότητες που έχεις, πείσε με την φιλανθρωπία, την συμπάρασταση, την συντροφικότητα, την περιποίηση και όλα τα παρόμοια» (PG 60, 146 - 147).

Άμεσα, λοιπόν, αφορά τους πάντες το σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα. Ιδιαίτερα, όμως, αφορά εκείνους που ασχολούνται με την νεότητα, καθώς απευθύνεται προς έναν νέο άνθρωπο, τον Τιμόθεο, ο οποίος βρίσκεται στο ξεκίνημα της διακονίας του. Το γεγονός αυτό αποτελεί την αφορμή, ώστε να παραδειγματιστούμε,

γνωρίζοντας τον απόστολο Παύλο, όχι μόνο στον ρόλο του ιδρυτή και ποιμένα των Εκκλησιών που ίδρυσε, όπως εμφανίζεται στις άλλες επιστολές του, αλλά και στον ρόλο του πνευματικού πατέρα, ο οποίος διδάσκει και συμβουλεύει με όλη του την αγάπη το πνευματικό του τέκνο.

Είναι αλήθεια πως η κάθε παλαιότερη γενεά επιθυμεί να συμβουλευσει την νεότερη. Άραγε, όμως, δέχονται οι νέοι, ιδιαίτερα σήμερα, συμβουλές; Πείθονται από τις παραινέσεις των μεγαλύτερων; Όλοι γνωρίζουμε πως, σε κάθε εποχή, η διδαχή των νέων είναι δύσκολη και οι συμβουλές δεν πιάνουν εύκολα τόπο. Την δυσκολία αυτή γνωρίζει και ο Παύλος, γνωρίζοντας, όπως και εμείς, σε τι κόσμο ζουν οι νέοι μας: κόσμο κινδύνων, πειρασμών, κυρίως όμως αναξιοπιστίας, ψεύδους και απατηλών ελπίδων.

Σε αυτό το γενικευμένο ψέμα έρχεται ο Παύλος να ορθώσει σήμερα τον λόγο της αλήθειας και να διαβεβαιώσει τον μαθητή του, αλλά και όλους εμάς: «Να εμπιστευτείς τον λόγο που σου απευθύνω, του γράφει, γιατί είναι αξιόπιστος και άξιος να τον παραδεχθεί κανείς με όλη την καρδιά του» (στ. 9).

Από που πηγάζει άραγε η τόση βεβαιότητα και η τόση αυτοπεποίθηση του Παύλου; Από που αλλού παρά από την πίστη και την ολοκληρωτική αφοσίωσή του στον Εσταυρωμένο; Λόγο, όχι δικό του, αλλά λόγο Χριστού μεταφέρει ο Παύλος στον Τιμόθεο. Με θεϊκή αλήθειά ποτίζει την ψυχή Του. Με επουράνια και αδιάψευστη ελπίδα τον ενδυναμώνει. Πριν ο απόστολος Παύλος διδάξει, γνωρίζει από προσωπική εμπειρία πως μόνον Αυτός, ο Χριστός, είναι ο αυθεντικός δάσκαλος, ο αξιόπιστος πατέρας, ο έμπιστος οδηγός. Αυτόν προβάλλει ο Παύλος. Και αν ο Τιμόθεος, στο πρόσωπο του αγίου Αποστόλου γνώρισε τον επί γης πνευματικό πατέρα και προστάτη, εκείνος, με την μεγάλη ταπεινοφροσύνη του, παραμερίζει, προκειμένου να τον οδηγήσει προς τον επουράνιο Πατέρα και προστάτη όλων μας.

Συγχρόνως, όμως, ο απόστολος Παύλος γνωρίζει πως, όπως κάθε νέος άνθρωπος έτσι και ο Τιμόθεος μπορεί να αντιδράσει με δυσπιστία. Ίσως τα λόγια να μην τον πείσουν. Για τον λόγο αυτό, προβάλλει την δική του ζωή ως αδιάψευστη απόδειξη: «Κοίτα εμένα, του γράφει, πόσο κοπιάζω και πόσο λίγο με ενδιαφέρει αν με χαρακτηρίσουν ανόητο, προκειμένου να κρατήσω στέρεη την ελπίδα μου στον ζωντανό Θεό που είναι ο σωτήρας όλων των ανθρώπων και ιδιαίτερα τον πιστών τους οποίους σώζει από τον θάνατο» (στ. 10).

Πόσο υπέροχα, ο Απόστολος των Εθνών διδάσκει το πνευματικό του τέκνο, όχι αφ' υψηλού, αλλά ως ίσος προς ίσον, καλώντας τον, ουσιαστικά, να γίνουν συναγωνιστές στην ίδια παράταξη· εκείνη της αληθινής πίστης εναντίον της πλάνης που γνωρίζει σε όλες τις εποχές να παγιδεύει τους ανθρώπους. Δεν αρκείται όμως μόνον σε αυτό: γνωρίζοντας πως ο Τιμόθεος θα δεχτεί την αμφισβήτηση, λόγω της ηλικίας του, απευθύνεται προς εκείνον, έμμεσα όμως και προς όλη την Εκκλησία της Εφέσου, και τον ενθαρρύνει, λέγοντας: «Μην υπολογίσεις σχόλια και αντιδράσεις εξαιτίας της νεότητός σου εκ μέρους εκείνων

που θα διδάξεις. Αντίθετα, διάψευσε όσους σε καταφρονήσουν με το να γίνεις ζωντανό παράδειγμα με την συμπεριφορά σου και συνεπής με όσα κηρύττεις» (στ. 12).

Πόση εμπιστοσύνη απολαμβάνει ο Τιμόθεος! Ο μεγάλος του δάσκαλος και στοργικός πατέρας του αναθέτει να γίνει η δική του φωνή, να κάνει πράξη την πίστη, όπως έκανε εκείνος σε όλη του την ζωή και να αναλάβει τα δικά του καθήκοντα, καθώς εκείνος βρίσκεται πλέον μακριά, ανήμπορος και διωκόμενος, έτοιμος να αναχωρήσει από αυτή την γη. Και μάλιστα, όχι μόνο τον εμπιστεύεται αλλά και τον τιμά, καλώντας τον, όπως αναφέρεται στο τέλος της σημερινής περικοπής, να καλλιεργήσει το θείο χάρισμα που αξιώθηκε, όταν οι πρεσβύτεροι ακούμπησαν τα χέρια τους επί της κεφαλής του.

Αγαπητική σχέση, βιωματική παιδαγωγία και εμπιστοσύνη προς τους νεότερους αποτελούν το τρίπτυχο του σημερινού μηνύματος του αποστόλου Παύλου. Με το τρίπτυχο αυτό ως οδηγό, μας καλεί να προσεγγίσουμε τους νέους ανθρώπους, οι οποίοι ζητούν όσο τίποτε άλλο, σχέσεις αυθεντικής αγάπης καθώς και καθοδήγηση, όχι μόνον μέσω των λόγων αλλά, κυρίως, μέσω του ζωντανού παραδείγματος.

Αυτό όμως που ιδιαίτερα είναι σε θέση να τους κινητοποιήσει, ώστε να αναλάβουν τον δικό τους πνευματικό αγώνα είναι η εμπιστοσύνη, όμοια με αυτήν που ένας γίγαντας του πνεύματος, ο Παύλος, περιέβαλε τον Τιμόθεο, έναν πνευματικό νεοσσό, ένα νέον άνθρωπο, εμπνέοντας τον να αναλάβει την υψηλή αποστολή του. Πως είναι δυνατόν, όχι μόνο ο Τιμόθεος αλλά και ο κάθε νέος άνθρωπος, να μην αφοσιωθεί σε έναν τέτοιο δάσκαλο και πατέρα και να μην αφιερώσει όλον τον ζήλο και τις δυνάμεις του στο έργο που του ανέθεσε;

Είτε λοιπόν ως γονείς, είτε ως δάσκαλοι, είτε ως ποιμένες, ας ακολουθήσουμε το πατρικό και παιδαγωγικό παράδειγμα του αποστόλου Παύλου, όντας βέβαιοι πως η δική μας αγιότητα, η εμπιστοσύνη μας προς τους νέους, κυρίως όμως η ευλογία και η Χάρης του κοινού μας Πατέρα «εν τοις ουρανοίς» θα γίνει, για την επόμενη γενιά, η πυξίδα και η προστασία».

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος τέλεσε Τρισάγιο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του Μακαριστού **Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κυρού Αναστασίου**.

Να αναφερθεί ότι Τρισάγιο υπέρ αναπαύσεως του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου τελέσθηκε σε όλους τους Ιερούς Ναούς της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

